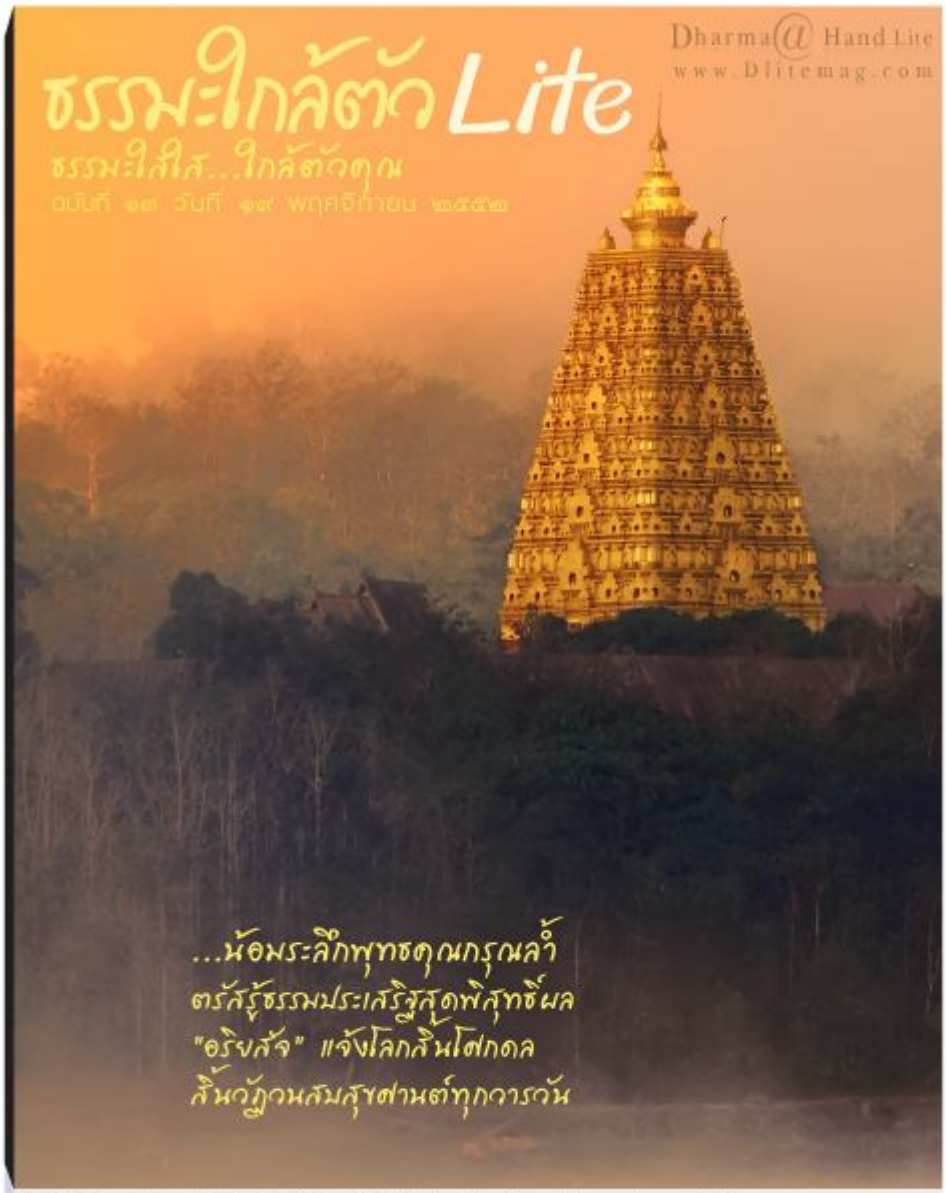

ภาพโดย : จิรายุทธ พุทธิวงศ์พาณิชย์ (VIOLIN) http://oncetime.multiply.com
ย้อยคำโดย พิณธารา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ใกล้ตัว ฉบับที่ ๑๓ เกิดอะไรขึ้น?.....3

สารส่องใจ ผลของกรรม 8

โหรา (ไม่) คาใจ ทุกข์ของคนอยากเป็นโสด.....9

ดังตฤณวิสัชนา นั่งสมาธิแล้วตัวโคลง 12

ห้องดับเพลิง นิทานโทสะ ตอน ใครชนะ? 19

วรรณกรรมนำใจ ม่านมนตรา ฉบับที่ ๘ 21

ห้องการ์ตูน สุวรรณหังสชาดก 27

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๓ 37

ฉบับที่ ๑๓ เกิดอะไรขึ้น?

จากใจ ม.ก.ใกล้ตัว
Lite Talk

มีข้อสงสัยจากหลายท่าน
ที่เห็นประกาศจากสวนพุทธธรรม ณ ป่าละอู
http://larndham.net/index.php?showtopic=37345&st=0
สอบถามมาทางผมกันมาก
ฉะนั้น ขอใช้พื้นที่นี้ชี้แจง
หรืออาศัยเป็นคำตอบจากผม
เพื่อจะไม่ต้องตอบเป็นส่วนตัวอีกหลายๆครั้ง
ขอให้เข้าใจว่านี่คือสิ่งที่ผมพูดเป็นความเห็นเฉพาะตน
ไม่ใช่มีใครให้เขียนรายงานแต่อย่างใด

คำถาม - ประกาศจากป่าละอู มีนัยสำคัญอะไรแฝงอยู่แค่ไหน?
คำตอบ - ประกาศได้ลงท้ายกำกับไว้อยู่แล้วว่า
สำหรับท่านใดที่มีข้อสงสัยที่เกี่ยวข้องกับประกาศนี้
สามารถติดต่อสอบถามได้ที่ kraisorn9945@hotmail.com
หรือที่ สวนพุทธธรรม ป่าละอู โดยตรง
ผมเพียงยืนยันได้ว่าการประกาศนี้มาจากสวนพุทธธรรมจริง
แต่ผมไม่สามารถตอบว่านัยสำคัญของประกาศคืออย่างไร
เนื่องจากไม่ใช่เจ้าของอีเมล และไม่ใช่ตัวแทนของสวนพุทธธรรม
หากตอบแบบเดาๆหรือแสดงความรู้อะไรออกไป
นอกจากจะไม่ดับความสงสัย อาจยิ่งทวีความสงสัยไม่รู้จบ
ทางที่ดีที่สุดถ้าอยากหายสงสัย
ก็คือให้สอบถามไปตามที่ประกาศแจ้งไว้นะครับ

คำถาม - เหตุใดประกาศนี้จึงออกมาตรงกับจังหวะที่มีการว่าร้ายสวนสันติธรรม?
คำตอบ - คำตอบแรกคือคำตอบนี้ครับ

คำถาม - คุณดังตฤณมีส่วนรู้เห็นรายละเอียดเพียงใด?

คำตอบ - เอาเป็นข้อสังเกตก็แล้วกัน

จากที่ผมมีโอกาสไปที่สวนพุทธธรรมประมาณ ๒ ปีต่อครั้ง

ทุกครั้งผมเห็นโยมซึ่งเป็นศิษย์สวนสันติธรรม

ไปกราบถามหลวงพ่อทางสวนพุทธธรรม

ท่านองว่า ตอนนี้กระผม/ดิฉัน ปฏิบัติเป็นอย่างไรบ้าง?

ซึ่งไม่เข้าทาง ไม่เข้าหลัก ไม่เข้ากับกติกาของหลวงพ่อท่าน

ผมขอเปรียบเทียบอย่างนี้

มีประธานบริษัทสองแห่ง ซึ่งมหาชนทราบว่ารู้จักมักจี่กัน

ก็สำคัญว่านโยบายและระเบียบบริษัทจะต้องเหมือนกัน

ทั้งที่สองประธานต่างวางระเบียบบริษัทไว้

ตามอัธยาศัยของตนเอง

คราวนี้คนของบริษัทหนึ่ง จะไปคุยกับประธานบริษัทอีกแห่ง

ด้วยภาษาและระเบียบการของบริษัทตน

อย่างนี้ก็คงสร้างความอึดอัด และกลายเป็นอิดหนาระอาใจ

ท่านประธานแต่ละแห่งต้องอธิบายกันซ้ำๆบ่อยๆว่าไม่ใช่

เธอไม่ควรนำกติกาของที่อื่นมา "เปลี่ยน" กติกาของที่นี่

หากคุณเข้าใจว่าการสื่อสารที่มาตรฐานไม่ตรงกันดังกล่าว

เกิดขึ้นปีแล้วปีเล่า ก็อาจจะพอเข้าใจถ้อยคำในประกาศดีขึ้น

คำถาม - สับสนมาก เกิดอะไรขึ้น กำลังสั่นคลอนมากๆ จะให้คิดอย่างไร?

คำตอบ - ผมเข้าใจและเห็นใจ

ขอให้มองว่าคุณไปทางไหน ไม่ว่าสวนพุทธธรรมหรือสวนสันติธรรม

ก็ได้ความสว่างกว่าเดิมกลับบ้านทั้งนั้น

แต่เพื่อให้ความสว่างดังกล่าวมีความตั้งมั่น

ก็ควรพิจารณาว่าใจของคุณเป็นที่ตั้งของความสว่างแบบไหน

เรื่องทำนองนี้ไม่มีดีกว่าหรือแย่กว่าอยู่ที่ภายนอกนะครับ

ขอเปรียบเทียบจิตของพวกคุณเหมือนขั้วหลอดไฟ

จะตรงกับแบบหลอดตะเกียบหรือหลอดนีออนก็ใช้หลอดแบบนั้น

สุดท้ายสาดแสงสว่าง ทำลายความมืด

เห็นข้าวของได้ต่างจากคนตาบอดเหมือนๆกัน

คำถาม - ที่มีการโจมตีทุกวันนี้ตามเว็บบอร์ด ใครผิด ใครถูก ใครใช่ ใครไม่ใช่?

คำตอบ - ถ้าปล่อยให้คำถามทำนองนี้คาอยู่ในใจ
คุณอาจต้องเสียเวลาไปทั้งชีวิตที่เหลือ
และอาจจะต้องไปเสียเวลาถามต่ออีกในชีวิตถัดไป
นอกจากจะต้องสงสัยและจบกับตัวเองไม่ลงแล้ว
คุณอาจต้องมองโลกในแง่ร้าย เถียงกับเพื่อน เสียเพื่อน
หรือกระทั่งเปลี่ยนเพื่อนเป็นศัตรู
ขอให้มองว่าปัจจุบันมีการโจมตีกันทั่วไป ไม่เว้นแม้แต่ในแวดวงศาสนา
ไม่มีใครรอดพ้นจากเสียงนินทาอันน่าเจ็บใจ
และไม่มีใครไม่เคยทำเช่นนั้นกับคนอื่นมาก่อน
ผมขอฝากไว้เป็นแง่มุมมองแบบพระพุทธเจ้านะครับ
บัณฑิตไม่อยากทำร้ายใครตอบ แต่คนพาลจะอยากโจมตีคนอื่นก่อน
ฉะนั้น คุณจะรู้ตัวว่าเป็นพาลหรือบัณฑิต ให้ดูว่าสนิทใจเข้าพวกกับคนกลุ่มไหน

ดังตฤณ
พฤศจิกายน ๕๒

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

เรื่องของกรรม หากได้ทำลงไปแล้ว ไม่ว่าดีหรือชั่ว
ผลแห่งการกระทำนั้นๆ ย่อมกลับมาสู่ตัวผู้กระทำในที่สุด
คอลัมน์ **"สารส่องใจ"** ฉบับนี้
อ่านเรื่อง **"ผลของกรรม"** จาก **"หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี"** (-/\-) ค่ะ

เคยมีอาการ **"นั่งสมาธิแล้วตัวโคลง"** กันบ้างไหมคะ?
คอลัมน์ **"ดังตฤณวิสัชนา"** ฉบับนี้
จะได้ทราบถึงสาเหตุและวิธีแก้ไขที่ถูกต้องค่ะ ^_^
ถ้าพร้อมแล้ว คลิกอ่านด้านในได้เลยค่ะ

ว่ากันว่า เรื่องของการแต่งงานนั้น
คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า ^^*
บ่อยครั้งที่เรามักได้ยินเสียงบ่นจากคนโสดว่าอยากมีคู่

แต่ **"โหรา (ไม่) คาใจ"** ฉบับนี้
"คุณ Aims Astro" มีเรื่องในมุมกลับ
ของคนที่แต่งงานแล้ว แต่อยากกลับมาโสด มาเล่าสู่กันฟังบ้าง
ในตอน **"ทุกข์ของคนอยากเป็นโสด"** ค่ะ

แฟนคลับ **"นิทานโทสะ"** ของ **"คุณชลนิล"**
คงคุ้นเคยกับวีรกรรมเจ็บๆ ของป้าตุ้ยกันดีนะคะ ^^"
ฉบับนี้ คุณป้าขาวีนของเราจะแสดงอิทธิฤทธิ์แบบไหนให้ได้ชมกันอีก
ติดตามได้ที่คอลัมน์ **"ห้องดับเพลิง"** กับนิทานโทสะ ตอน **"ใครชนะ?"** ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ขอเชิญเป็นเจ้าภาพในงานสวดพระอภิธรรมศพ
พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) ค่ะ (-/\-)
หลวงปู่เหรียญ มรณภาพเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๘
และได้ตั้งศพบำเพ็ญกุศล ณ สุธรรมเจดีย์
วัดอรัญญบรรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย
โดยมีการสวดพระอภิธรรมศพทุกวัน
และมีกำหนดเรื่อยไปจนกว่าจะพระราชทานเพลิง
ซึ่งมีหมายกำหนดการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานเพลิงศพ
ในวันจันทร์ที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๒
จึงขอเชิญชวนศิษยานุศิษย์และผู้ที่มีความเคารพนับถือในองค์หลวงปู่
ร่วมเป็นเจ้าภาพในการสวดพระอภิธรรมศพ ในช่วงก่อนการพระราชทานเพลิง
อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี่ค่ะ
http://larndham.net/index.php?showtopic=30701&st=391

มาร่วมบริจาคบัตรเติมเงิน บัตรโทรศัพท์ บัตรรถไฟฟ้า บัตรสมาชิกร้านสวยๆ
หรือบัตรคอนเสิร์ตที่ใช้แล้ว กับมูลนิธิเพื่อเด็กพิการกันเถอะค่ะ (^^)/
บัตรเติมเงินที่ใช้แล้ว จะมีมูลค่าเท่าไหร่ก็ได้ ของค่ายไหนก็ใช้ได้หมดค่ะ
ทางมูลนิธิจะใช้บัตรเหล่านี้เพื่อหารายได้สมทบทุนเข้ามูลนิธิ
โดยบัตรที่เป็นรุ่นสวยๆ ออกมาเป็นคอลเลคชั่น
เช่น ชุดดิสนีย์ ชุดนีโม ชุดซานริโอ ฯลฯ หรือบัตรคอนเสิร์ตที่อาจจะหาได้ยาก
ทางมูลนิธิจะนำออกจำหน่ายให้แก่ผู้ที่สะสม
ส่วนบัตรอื่นๆ ก็ยังสามารถให้เด็กๆ นำมาทำงานฝีมือ
เช่น กระเป๋าใส่ของ ตะกร้า ซองใส่โทรศัพท์ ฯลฯ ได้อีกด้วยค่ะ
สำหรับผู้ที่ต้องการบริจาค สามารถไปบริจาคได้ด้วยตัวเองที่มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ
หรือหากไม่สะดวก จะส่งทางไปรษณีย์ก็ได้ ตามที่อยู่ด้านล่างนี้ค่ะ

มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ
(Foundation for Children with Disabilities)
๕๔๖ ซ.ลาดพร้าว ๔๗
วังทองหลาง กทม. ๑๐๓๑๐

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี่ค่ะ
http://www.hoytakpoolom.org/N%20index%2010.htm

ผลของกรรม

โดย หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า **"กมฺมํ สตฺเต วิภชติ"**
กรรมที่มนุษย์และสัตว์ได้กระทำไว้แล้ว
ย่อมจำแนกสัตว์ให้เกิดและตายไปเป็นต่าง ๆ กัน

คนเรามักมองแต่ความตาย ความเกิดไม่มอง
เกิดมากเท่าไหร่ก็ตายมากเท่านั้น...

ฉะนั้น จึงควรทำแต่กรรมที่ดีจนเป็นนิสัย
เพื่อจะไม่ได้เสวยผลของกรรมชั่วเมื่อจวนจะตาย
และตายไปแล้วก็จะไปสู่สุคติในภพนั้น

เรื่องกรรมนี้ บุคคลที่ทำลงแล้ว ไม่ว่าดีและชั่ว จะทำอย่างไร ๆ
แม้พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายก็ตาม
เมื่อยังมีวิบากอันนี้เหลืออยู่
ได้โอกาสเมื่อไหร่ย่อมตามขยี้เอาจนได้
ดังพระโมคคัลลานะเป็นตัวอย่าง...

ส่วนเวรนั้น สับเปลี่ยนทำร้ายล้างผลาญซึ่งกันและกัน...
แต่ถ้าอยู่พร้อมหน้ากันก็สามารถอภัยให้ซึ่งกันและกันได้ในบางกรณี

เจ้ากรรมนายเวรก็คือตัวของเรานั่นแหละ
เราได้กระทำไว้แล้วด้วยความตั้งใจ
มิใช่คนอื่นมาบังคับให้กระทำ หรือคนอื่นมายกให้
จิตที่ตั้งเจตนาไว้แล้วว่าจะกระทำกรรมนั้น ๆ
ไม่ว่าดีหรือชั่ว นั่นแหละเป็นตัวกรรม
ผลของกรรมดีและกรรมชั่วก็จิตของผู้นั้นได้เสวย
คนอื่นจะเสวยแทนไม่ได้

ทุกข์ของคนอยากเป็นโสด

Astro FAQ โหรา (ไม่) ดาไจ

โดย Aims Astro

ถาม – ดิฉันแต่งงานมาเกือบห้าปี ทุกวันนี้รู้สึกเบื่อสามีที่สุดแล้ว อยากหย่าให้พ้นทุกข์ไปสักที แต่ก็มีหลายอย่างที่ทำให้ยังต้องทนอยู่กับเขา ตอนนี้อิจฉาและอยากมีอิสระแบบเพื่อนๆ ที่ยังเป็นโสดมาก ดิฉันควรทำอย่างไรดีคะ

"คนใน (บางคน) อยากออก คนนอก (บางคน) อยากเข้า" ดูจะเป็นอีกประโยคหนึ่งที่อธิบายเรื่องชีวิตคู่ได้ดีนะคะ เคยได้ยินจากลูกค้าหญิงหลายท่านที่แต่งงานไปแล้ว ว่าถ้าย้อนเวลาได้จะเลือกไม่แต่งงาน เพราะการอยู่คนเดียวมีความสุขที่สุดแล้ว บ้างก็บอกว่าผู้ชายคนที่แต่งงานด้วย กับสามีในวันนี้เหมือนเป็นคนละคนกันเพราะเขาเปลี่ยนไปในทางที่แย่ลงมาก บ้างออกปากว่าอิจฉาคนเป็นโสดที่มีชีวิตอิสระ ฯลฯ ถึงจะอยากให้อะไรๆ เป็นไปดังใจ แต่ความจริงก็คือเมื่อตัดสินใจแต่งงานไปแล้ว ก็ต้องรับผิดชอบและประคับประคองชีวิตคู่ไปให้ถึงที่สุดค่ะ

ทุกคู่ที่แต่งงานกันด้วยความรัก ไม่ใช่ถูกบังคับให้สมรสกัน ช่วงก่อนแต่งก็รักกันทั้งนั้นค่ะ แต่ด้วยความเป็นปุถุชนที่ยังมีกิเลส แต่ละคนมีทั้งข้อดีและข้อเสีย บางคนรู้เต็มอกว่าว่าที่สามี/ภรรยาของตนมีข้อบกพร่องอะไรบ้าง แต่ก็คาดหวังว่าถ้าแต่งงานกันไปแล้วอีกฝ่ายจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น หรือความรักจะช่วยทำให้ทุกอย่างลงตัวเอง แต่นั่นคือการหวังในเรื่องที่ยังมาไม่ถึง และการหมายมั่นว่าจะเปลี่ยนใครได้นั้นเป็นไปได้ยาก ถ้าเจ้าตัวเขาไม่ยอมเปลี่ยนตัวเองนะคะ โอกาสประสบความสำเร็จนั้น ไม่ต่างอะไรกับการซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลแล้วหมายใจว่าจะถูกรางวัลที่หนึ่ง คือมีโอกาสน้อยมากที่จะสมหวังค่ะ (- -;)

หลายคู่ทีเดียวค่ะที่ก่อนแต่งรักกันมาก พยายามทุกวิถีทางให้ได้อยู่ด้วยกัน แต่เมื่อใช้ชีวิตร่วมกันกันไปกลับพบว่าความรักอย่างเดียวยังไม่พอที่จะทำให้มีความสุขได้ ซึ่งเหตุผลที่คนเรามีคู่ก็เพราะปรารถนาว่าจะมีความสุขมากขึ้นกว่าการอยู่คนเดียว แต่ด้วยการเวียนว่ายตายเกิดมานับชาติมาถ้วนก็ได้สั่งสมทั้งบุญและบาป ซึ่งปุถุชนก็ล้วนขุ่นด้วยบาปกันทั้งนั้น ทำให้บางคู่ที่มาเจอกันเหมือนกับการมาใช้หนี้ที่ต่างฝ่ายต่างก่อไว้ ชีวิตรักระทมทุกข์แต่มีปัจจัยหลายอย่างทำให้เลิกกันก็ไม่ได้ บางคู่ทนจนตายจากกันไปข้างหนึ่ง ทรมานไปเรื่อยๆ ซึ่งทุกข์กว่าการหย่าร้างกัน แล้วต่างคนต่างไปรักษาแผลใจอีกนะคะ

เรื่องของอยากเลิกแต่ทำไม่ได้นี้ มีลูกค้าหญิงท่านหนึ่งกำลังประสบปัญหาอยู่ค่ะ ดิฉันตรวจดวงของเธอและสามีแล้วจึงบอกไปว่าลักษณะการครองคู่นั้นแม้จะอยู่กันแบบไม่มีความสุข แต่ไปจากกันไม่ได้

เพราะว่าผู้ใหญ่จะเข้ามาเป็นกันชนทุกครั้ง ตัวเธอเองเป็นคนเกรงใจผู้อาวุโสด้วย ลูกค้าบอกว่าทุกวันนี้เบื่อสามีมาก อยากแยกทางมานานแล้ว แต่พอจะจากกันทีไรก็มีพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายเข้ามาห้าม ยิ่งพ่อของเธอนั้นขอร้องเลยว่าอย่าเลิกกับสามีเด็ดขาด ด้วยความที่ไม่อยากทำให้พ่อเสียใจก็เลยอดทนมา แต่ว่าอึดอัดและเบื่อหน่ายผู้ชายคนนี้มากๆ

เพื่อความแน่นอนดิฉันจึงลองทายดวงสามีผ่านดวงเธอ และทายดวงเธอผ่านดวงสามี พบว่าก็มีลักษณะคล้ายคลึงกันอีก คงเป็นคู่ (บาป) กันจริงๆ สงสัยจะได้ใช้หนี้อีกนาน เธอถามว่ามีโอกาสจะได้เลิกกันบ้างไหม ตอบไปว่าแนวโน้มในระยะใกล้ๆ ภายในสองปีนี้ก็ยังไม่มีเกณฑ์แยกทาง มีแต่ความอึดอัดในชีวิตคู่ไปเรื่อยๆ ลูกค้าทำเสียงผิดหวัง ท่าทางคงจะทุกข์มากจริงๆ ค่ะ

เธอระบายความในใจออกมาว่าสามีทำตัวเป็นเด็กไม่รู้จักโต ไม่สนใจทำมาหากินอะไร ดีที่ว่าครอบครัวของเขามีฐานะดี ส่วนตัวเธอเข้ามาเป็นสะใภ้ต้องอยู่ร่วมบ้านกับพ่อแม่สามี ซึ่งเข้ามาจัดการหลายๆ อย่างในชีวิต เธออึดอัดมากเพราะอยากจะมีชีวิตคู่แบบที่ทั้งสองคนต่างช่วยกันสร้างฐานะ ถึงลำบากแต่ก็พร้อมจะทน ปลอบลูกค้าไปว่าคนอื่นๆ ต้องดิ้นรนให้มีงานทำ มีหลักมีฐาน แต่คุณไม่ต้องเหนื่อยในส่วนนี้ มีผู้ใหญ่คอยดูแลให้ถึงจะไม่ถูกใจบ้าง ก็ให้พยายามมองโลกในแง่ดีจะมีความสุขกว่า เพราะถอยหลังกลับไปไม่ได้แล้ว อยู่กับปัจจุบันให้มีทุกข์น้อยที่สุดดีกว่านะคะ

เธอบ่นถึงสามีหลายครั้งว่านิสัยเป็นเด็ก ไม่รับผิดชอบอะไรเลย ดิฉันจึงถามไปว่าที่ผ่านมาเคยชมเขาบ้างไหมคะ หรือว่าเอาแต่บ่นว่าไม่ได้ดั่งใจยังไงบ้าง ลูกค้ายอมรับว่าตำหนิอย่างเดียวไม่เคยชม ดิฉันจึงเสนอไปว่าถ้าเป็นแบบนี้ สามีคงไม่มีกำลังใจลุกขึ้นมาทำอะไรดีๆ ให้ได้เห็น **ทางที่ดีน่าจะใช้การเสริมแรงเชิงบวก (Positive Reinforcement) คือชมเขาแม้ในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ให้เป็นกำลังใจ มองข้ามความไม่ดีบางอย่างไป ตามปกติแล้วคนเรา เมื่อได้รับคำชมก็จะมีความพึงพอใจและพยายามรักษาพฤติกรรมนั้นๆ เอาไว้ ในทางกลับกันถ้าเอาแต่ตำหนิ อาจได้รับการต่อต้านและแสดงสิ่งที่เลวร้ายลงยิ่งกว่าเดิม** ในเมื่อทุกคนก็มีหัวใจและอยากได้การชื่นชมจากคนรอบข้างด้วยกันทั้งนั้น โดยเฉพาะจากคนใกล้ชิดอย่างภรรยา จึงขอให้เธอปรับทัศนะและพฤติกรรมของตัวเองดู ลองใช้การเสริมแรงเชิงบวกมาปรับพฤติกรรมสามี เพราะถ้าความประพฤติของเขาดีขึ้น เธอเองก็จะทุกข์น้อยลง

ลูกค้าซึ่งมีท่าทางเหนื่อยกับการใช้ชีวิตคู่มาก ถามว่ามีทางจะได้เลิกกันบ้างไหม เพราะเบื่อถึงที่สุดแล้ว จึงให้กำลังใจไปว่าถึงแม้กรรมเก่าที่สร้างไว้จะทำให้เลิกรากันยาก แต่กรรมปัจจุบันอาจจะสามารถช่วยบรรเทาได้ เธอจึงต้องคิดดี พูดดี ทำดีกับสามี พยายามร่วมบุญกันให้มาก ทั้งทาน ศีล และภาวนา อย่าหล่อเลี้ยงชีวิตสมรสด้วยอกุศล เพราะการที่ทำไม่ดีต่อทั้งทางกาย วาจา ใจ บาปก็อาจจะยื้อชีวิตคู่ไว้ให้ต้องทุกข์ร่วมกันไปเรื่อยๆ แต่ถ้าสร้างกุศลต่อกัน บุญจะส่งผลให้ไปจากกันด้วยดีหรือทำให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นสุขขึ้นค่ะ

เขียนมาถึงตรงนี้แล้วคิดถึงถ้อยคำของ**คุณดังตฤณ** ที่ว่า **"ถ้ายังไม่มีความรัก เรารู้แน่ว่าจะต้องอยู่อย่างเหงา แต่ถ้าจะฝืนมีความรักให้จงได้ เราไม่รู้เลยว่าจะต้องทุกข์แบบไหนแน่"** เพราะชีวิตคู่ที่ประกอบขึ้นจากคนสองคนนั้นย่อมต้องมีปัญหามากกว่าการอยู่คนเดียวแน่ ส่วนความสุขจะมากหรือน้อยลงกว่าเป็นโสดนั้นกลับยังไม่แน่ค่ะ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะตัดสินใจครองคู่กัน คงต้องพิจารณาให้ดีว่าพร้อมจะรับมือกับปัญหาต่างๆ หรือยัง หากอยู่ร่วมแล้วต้องเลิกรากันไป ย่อมสร้างความเจ็บช้ำไม่มากก็น้อยให้กับแต่ละฝ่าย จึงขอให้ทุกท่านใช้ทั้งเหตุผลและจิตใจดีๆ ในการตัดสินใจนะคะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
http://sites.google.com/site/aimsastro/

นั่งสมาธิแล้วตัวโคลง

ถาม : สวัสดีค่ะ อาจารย์ คือ ก่อนหน้านี้เราเคยฝึกแบบพองยุบมาก่อน รู้สึกว่าลมหายใจจะหนัก แล้วเวลาเราพองยุบ จะรู้สึกว่าจิตมันจะหนัก พอพยายามปล่อยวางไปเรื่อยๆ จิตก็จะหนีไปคิดถึงคนที่บ้าน เพราะจะมีความกังวลที่บ้านอยู่ ก็พยายามกลับมารู้สึกตัวอยู่ที่พอง คือจะติดพองยุบ คือเรารู้สึกว่าเราติดลมหายใจ สักพักหนึ่งในร่างกายเราจะรู้สึกความอุ่นเกิดขึ้น ความอุ่นความร้อนมันแผ่ซ่านไปทั้งตัว แล้วก็สักพักหนึ่งจะติดรู้สึกว่า มันจะโคลงๆ เราก็ไม่รู้ว่าสภาวะนี้คืออะไร ซึ่งก่อนหน้านี้สภาวะนี้จะติดตัวมาตลอดว่า นั่งสักพักหนึ่งจิตมันจะโคลงๆ หมุนๆ ขอให้อาจารย์ชี้แนะด้วย

พูดแบบรวมเลยก็แล้วกันนะ
เวลาที่คุณไปนั่งหลับตา หรือว่านั่งลืมตา อะไรก็แล้วแต่
แล้วเห็นว่ามีภาวะแปรปรวนเกิดขึ้นมากมาย
เดี๋ยวบางทีมันอุ่น เดี๋ยวบางทีมันฟุ้งซ่านแวบไปหาคนที่บ้านบ้าง
หรือว่าเกิดความรู้สึกอย่างโน้นอย่างนี้ขึ้นมา สลับไปไม่มีที่สิ้นสุด

ผมขอแนะนำอย่างนี้ว่า ให้บอกตัวเองนะครับ
ภาวะทางใจในขณะนั้นน่ะ มันยังมีอาการกระโดดอยู่
มันยังพร้อมจะเป็นคลื่นของความฟุ้งซ่าน
ไม่ใช่คลื่นของความสงบ
ดู บอกตัวเองอย่างนี้ก่อน

ขั้นแรก ยอมรับความจริงไปก่อนว่าจิตมันกำลังปั่นป่วน
อยู่ในภาวะพร้อมฟุ้ง ไม่ใช่พร้อมสงบ
ให้คุณยอมรับตามจริงไป แล้วคุณจะได้เห็น
ในขณะที่ฟุ้งซ่าน ถ้าเรายอมรับตามจริงว่ากำลังฟุ้งซ่านอยู่
อย่างน้อยที่สุดในขณะนั้นคุณจะฟุ้งซ่านโดยมีสติกำกับ
ไม่ใช่ฟุ้งซ่านซัดส่ายไปเรื่อยแบบเป็นอิสระ ในลักษณะสุ่มของจิต
แต่จะเป็นการฟุ้งซ่านอย่างมีสติกำกับ
สติตัวที่รู้ ตัวที่ยอมรับตามจริงว่ากำลังฟุ้งซ่านนั่นแหละ
ตัวนั้นแหละสติ

ต่อไปนะครับ ข้อสอง ก็คือว่า
คุณต้องรู้นะว่า ในขณะที่จิตฟุ้งซ่าน ยิ่งคุณรู้ไปเรื่อยๆ
ยิ่งรู้มากเท่าไหร่ ยิ่งฟุ้งซ่านเท่านั้น
อาการตามรู้ คุณจำไว้นะ
ในขณะที่จิตปั่นป่วน มีความฟุ้งซ่านอยู่
ยิ่งคุณดูมันมากเท่าไหร่
คุณจะยิ่งเห็นมันปั่นป่วน เห็นมันฟุ้งซ่านมากขึ้นเท่านั้น
นี่คือธรรมชาติข้อสองที่คุณต้องบอกตัวเองนะครับ

ถ้าหากว่าคุณกำลังนั่งสมาธิอยู่
นี่พูดถึงในแง่ของการนั่งสมาธิ
พบว่าตัวเองไม่สามารถจะหยุดฟุ้งซ่านได้ และก็ไม่สามารถรู้อะไรได้
คำแนะนำที่ดีที่สุดก็คือว่ากลับไปนับหนึ่งใหม่เลย
เริ่มต้นจากที่ผมบอกนั่นแหละ
แสดงแล้วว่าพื้นจิตพื้นใจของคุณมันยังไม่สบายพอ
ลองไปดูนะครับ เท้ามันวางราบกับพื้นสบายไหม
มีส่วนใดส่วนหนึ่งงองุ้มไหม
ส่วนใหญ่ถ้าหากว่าคุณกำลังฟุ้งซ่านอยู่
แล้วคุณลองสำรวจดู
นี่อย่างตอนนี้ ถ้าใครกำลังฟุ้งซ่านอยู่
ลองสำรวจตัวเองเข้ามาดู
ฝ่าเท้ามันจะมีอาการเกร็งๆ หรือว่างองุ้มอยู่
ฝ่ามือมันจะไม่สบาย
มีส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกายที่มันกำมันเกร็งอยู่
หรือใบหน้ามันอาจจะขมวดอยู่
มีอาการขมวดที่หว่างคิ้ว มีอาการตึงที่ขมับ หรืออะไรต่างๆ

ถ้าคุณหันเหจิตใจ แทนที่จะวิ่งไล่ตามความฟุ้งซ่านไปเรื่อยๆ
มาสำรวจอาการทางกายแทน
สิ่งที่ได้ในทันทีทันใดก็คือว่า ร่างกายที่สบายที่ผ่อนคลาย
มันจะเป็นพื้นฐานให้จิตมีความสบายตามไปด้วย
ตรงนั้นน่ะ ความฟุ้งซ่านมันจะลดลงแล้ว
พอความสบายเกิดขึ้น คุณค่อยดูว่า
เออ...ตอนนี้มันสบายนะ
สบายเพราะว่าร่างกายมันผ่อนพักเต็มที่ ทั่วพร้อมทั้งตัว

จากนั้นพอมันแวบ หรือว่าพอมันมีความร้อนความอุ่น
หรือว่าติดอาการพองยุบอะไรก็แล้วแต่นะ
คุณค่อยไปดู
แล้วสังเกต มันจะเห็นความแตกต่างนะ
จากตอนที่คุณไล่ดูไปเรื่อยๆ จากจุดหนึ่งกระโดดไปจุดหนึ่ง
คราวนี้พอมันมีหลัก มันมีที่ตั้ง
คุณรู้สึกถึงอาการนั่ง ที่มีความสบาย ที่มีอาการผ่อนพัก
ตัวนั้นน่ะมันจะเป็นหลัก
สตินะ มันมีที่ตั้ง มันมีศูนย์กลาง
อาการพองยุบหรืออาการอุ่นอะไรมันเกิดขึ้น
คุณจะรู้มาจากความรู้สึกที่สบาย
ไม่ใช่รู้ออกมาจากความรู้สึกที่ว้าวุ่น

จำผมพูดได้ไหม สามข้อนะ
ข้อแรก ยอมรับตามจริงไปว่าฟุ้งซ่าน

ถาม : ขออนุญาตแทรกตรงที่ว่า ยังไม่เข้าใจ ตรงที่ยอมรับความจริง

เอาง่ายๆ แค่บอกตัวเอง เหมือนพากย์กำกับไป "ตอนนี้เราฟุ้งซ่านอยู่นะ"
นั่นแหละเรียกว่ายอมรับตามจริง
ความแตกต่างในการเป็นนักเจริญสติที่ได้ผลหรือว่าที่ย่ำอยู่กับที่มันอยู่ตรงนี้แหละ
นักเจริญสติ ๙๙% ผมบอกตัวเลขอย่างนี้เลย ๙๙% หรือมากกว่านั้น
จะเริ่มต้นฝึกเจริญสติด้วยการคาดหวังว่าตัวเองจะต้องได้เห็นอย่างโน้นอย่างนี้
หรือว่าจะไม่เกิดภาวะอย่างนั้นอย่างนี้ขึ้นในเรา

พอมันมีความคาดหวังปุ๊บ ใจมันอยากไปแล้ว อยากให้ได้ผล
หรืออะไรเสียๆ ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบันมันหายไป
ความอยากนั่นแหละครับที่มันไม่ใช่สตินะ
มันเป็นศัตรูของสติ
มันเป็นสิ่งที่เราจะเจริญสติเพื่อกำจัดมัน
ไม่ใช่ไปให้การสนับสนุนมัน

นักเจริญสติส่วนใหญ่ พอไม่รู้หลัก
ก็จะคิดว่า เอ๊ะ...นี่เรากำลังเกิดอะไรขึ้น

เรากำลังจะต้องทำอะไร เรากำลังจะไปทางไหนดี
มันมีเรา มีเรา แล้วก็อยากโน่นอยากนี่
ตัวอยากโน่นอยากนี่ นี่แหละ ตัวอาหารหล่อเลี้ยงความฟุ้งซ่าน
แต่ถ้าหากว่าเรายอมรับให้ได้ตรงๆ
แม้แต่พระพุทธเจ้าท่านก็บอกนะ
วิธีกำจัดนิวรณ์น่ะ อยู่ในสติปัฏฐานสูตร
คือท่านเริ่มจากให้ไม่สร้างฐานของความฟุ้งซ่าน
ไม่ไปใช้ชีวิตอะไรที่ทำให้จิตมันซัดส่าย
แล้วก็อันที่เป็นหมัดฮุกเลย ที่จะน็อคมันได้จริงๆ
ก็คือว่า เมื่อไหร่ที่ฟุ้งซ่าน ยอมรับไปตามจริงว่ากำลังฟุ้งซ่านอยู่
ดูไปเถอะว่ามันกำลังฟุ้งมากหรือฟุ้งน้อย
ยอมรับมันไป
มันจะได้เห็นไงว่าภาวะตอนนี้กำลังฟุ้งซ่าน
ถ้าไม่อย่างนั้น พยายามไปสู้กับมันตรงๆ ทั้งๆที่ไม่มีพร้อมจะสู้
คุณไปพยายามระงับความคิด ระงับความฟุ้งซ่าน
ตรงนั้นมันยิ่งฟุ้งซ่านหนักเข้าไปใหญ่ เพราะมันมีความอยาก
อยากที่จะเลิกฟุ้งซ่าน แล้วมันไม่หาย มันไม่หายไปซักที
มันก็อยากไม่หยุด

อาการทะยานของใจนั่นแหละ
ตัวนั้นแหละที่ทำความไม่สงบให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง
พอเราแค่ยอมรับไป อ้ะ...นี่ฟุ้งซ่าน โอเค
ภาวะตอนนี้ ไม่อยากให้มันสงบไปเดี๋ยวนี้
และก็ไม่คาดหวังว่ามันจะต้องเกิดอะไรขึ้นในทันที
บางคนไปคาดหวังว่า เออ...พอเรายอมรับปุ๊บ เดี๋ยวความฟุ้งซ่านมันหายไปเอง
ไม่ใช่...
คุณแค่มีหน้าที่ยอมรับตามจริงว่าว่ากำลังฟุ้งซ่านอยู่
แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้น ค่อยดูผลต่อไป

ถ้าหากคุณยอมรับอย่างถูกต้อง
ธรรมชาติของใจมันจะแสดงตัวเองออกมา
ฟุ้งซ่านอยู่ รู้ว่าฟุ้งซ่าน ยอมรับว่าฟุ้งซ่าน
มันจะค่อยๆจางลงไป
ถ้าถามตัวเองว่า ตอนนี้กำลังฟุ้งซ่านมากหรือฟุ้งซ่านน้อย
มันตอบตัวเองได้ถูก อ้ะ...นี่ฟุ้งซ่านมาก มันเป็นกระจุกเลย

หรืออย่างของคุณที่เล่ามา
มันคืออาการที่มันไหลไปกระโดดไป จากเรื่องนี้ไปหาเรื่องโน้น
บางทีเดี๋ยวอุ่นบ้าง เดี๋ยวมีพองยุบบ้าง เดี๋ยวมีเรื่องญาติบ้าง
มันกระโดด มันไหลไปเรื่อย
ตรงนี้แค่ยอมรับตามจริงว่าเราฟุ้งซ่านแบบไหลไปเรื่อย
มันก็ไม่เกิดความอยากที่จะให้มันเป็นยังไงแล้ว
อันนั้นข้อแรก

ต่อมาข้อที่สอง
เรามาสำรวจ เท้าเรากำลังสบายอยู่หรือเปล่า
มือเรากำลังวางสบายอยู่หรือเปล่า
ทั่วทั้งใบหน้าเรายังเปิดอยู่หรือเปล่า
มีอาการตรงไหนที่มันเพ่ง มันเกร็ง มันงองุ้ม
แค่สำรวจไปใจมันก็สบายขึ้น
แค่ตรงนั้นก็เป็นจุดเริ่มต้นได้อย่างชัดเจนแล้วว่า
เออ นี่เรากำลังรู้ รู้อยู่แน่ๆแล้วว่ากายมันสบาย
แล้วพอกายมันสบาย ร่างกายมันก็ผ่อนคลายตาม
หลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นก็ค่อยๆดูไป
มันจะมีศูนย์กลางของการดู
มันจะมีจุดยืนของการดู

จิตแบบที่คุณเล่ามานะ มันไม่มีจุดยืน
พอเกิดภาวะอะไรขึ้นมา มันไหลตามไปทันที
เพราะฉะนั้น เกิดกี่ภาวะมันก็ไหลไปเท่านั้น
จะเกิดสามสี่ภาวะ สิบภาวะ ร้อยภาวะ
คุณดูแบบนั้นน่ะมันเหนื่อย
จิตมันไม่มีที่ตั้ง ไม่มีที่ยืน
แต่พอคุณรู้ปุ๊บ กายมันสบายอยู่ ยังอยู่ในท่านั่งอยู่
ไอ้ตรงนี้เริ่มมีจุดยืนแล้ว
เพราะร่างกายมันเป็นอะไรที่มันคงที่ มันคงเส้นคงวา

เวลาที่พระพุทธเจ้าให้ฝึกสติปัฏฐาน
ท่านก็ให้ดูลมหายใจ ดูอิริยาบถ
บางคนไม่เข้าใจว่าท่านให้ดูไปทำไม
ให้ดูเพราะอย่างนี้แหละ

มันมีที่ยืน มันมีจุดยืนของสติ
แล้วถ้าหากว่าเกิดความเปลี่ยนแปลงอะไรขึ้นในขอบเขตของกายใจ
ถ้าหากว่าเรายังมีศูนย์กลางแบบเดิมอยู่อย่างนี้นะ
มันก็สามารถเห็นได้ชัด
โดยที่ไม่ต้องมาถามตัวเองว่าเราจะตั้งสติไว้ที่ไหน

ถาม : ขออนุญาตอีกที หนูเคยไปส่งการบ้านอาจารย์ที่โรงพยาบาลบางบ่อ เมื่อเดือนเมษายนนะคะ อาจารย์บอกว่าจิตหนูฟุ้งซ่านมาก แล้วก็อาจารย์บอกไม่ให้หนูทำในรูปแบบ พอมานั่งสมาธิที่อาจารย์สอน แล้วอย่างนี้หนูควรจะเริ่มต้นทำได้หรือยังคะ เพราะว่าจิตมันฟุ้งซ่าน

ส่วนใหญ่พอเวลาที่เราฟังคำแนะนำอะไรมาเยอะๆนะ
มันจะมีความขัดแย้งอยู่ข้างใน มันจะมีปม
พอฟังอะไรที่มันต่างจากที่กำลังทำอยู่ปุ๊บ
มันจะรู้สึกทันทีเลยว่า เอ๊ะ...มันมีอะไรติดๆ
คือไม่ใช่ว่าต่อต้านหรือว่าไม่เชื่อ
แต่มันติด สงสัยอยู่ในใจว่าจะเอาอย่างไรดี

ผมขอแนะนำนะ ไม่ว่าคุณจะเคยฟังอะไรมาแค่ไหน
อันนี้ไม่พูดถึงกรณีเฉพาะเจาะจง แต่พูดถึงกรณีทั่วไปเลย
เวลาที่คุณเกิดความสงสัยขึ้นมา
ก็ให้รู้ไปตรงนั้นก่อนว่า มันมีความสงสัย
พระอาจารย์ปราโมทย์ท่านชอบสอนตรงนี้มากที่สุดเลยว่า
เวลาเกิดความสงสัย อย่าไปค้นหาคำตอบ
แต่ให้รู้ความสงสัยไปว่าหน้าตามันเป็นอย่างไร
หน้าตามันมีอาการติด มันมีอาการวน
ถ้าตราบใดมันยังวนอยู่ คุณอย่าเพิ่งไปทำอย่างอื่น
เพราะมันจะถูกขังอยู่ในอาการวนแบบนั้นแหละ
ไม่ว่าคุณจะไปพยายามทำอะไรอย่างอื่นก็ตาม
มันจะยังติดอยู่ มันจะยังวนอยู่
ก็ให้รู้อาการวน
จนกระทั่งเห็นความไม่เที่ยงของอาการวนเสียก่อน
อาการที่ใจวนคิดวนติดอยู่
ตัวนั้นแหละตัวความสงสัย
ถ้าหากว่าความสงสัยถูกรู้ถูกดูว่าเป็นภาวะหนึ่งที่ไม่เที่ยง

พอมันหายไป ใจคุณก็จะรู้สึกโล่ง
แล้วก็เกิดความรู้สึกเชื่อมั่นขึ้นมา
เชื่อมั่นว่าเรากำลังรู้ภาวะทางใจในปัจจุบันอยู่

ของคุณ คือผมไม่ได้บอกไม่ให้ทำตามรูปแบบ ไม่ได้ไกด์แบบนั้น
แต่ให้อุบายไปง่ายๆ ถ้ากำลังไหลอยู่ อย่าไปไหลตามมัน เพราะมันไหลไม่หยุด
จิตตรงนั้นมันเหมือนกับไม่มีที่เกาะเลย
แล้วพอถูกคลื่นน้ำซัดไปทางไหน มันก็ไหลไปตามทางนั้น
แต่ถ้าหากว่าเราเข้ามาดู สำรวจอาการทางกายที่กำลังปรากฏเป็นหลักฐานอยู่ในขณะนั้น
มีอาการเกร็งอยู่ที่ตรงไหน เราคลายออกที่ตรงนั้น
ถ้ามันคลายออกทั่วทั้งตัวแล้วนะ

สามจุดง่ายๆเลยที่สังเกตก็คือ
ฝ่าเท้า ฝ่ามือ และใบหน้า
ฝ่าเท้าเป็นจุดพื้น จุดยืนของลักษณะจิตใจ
ถ้าหากว่ามันมีอาการงอ มันมีอาการงุ้มนะ
คุณลองสังเกต ลักษณะจิตมันจะไม่สบาย
แต่ถ้าหากว่าฝ่าเท้าวางผ่อนคลาย จิตมันจะสบายตาม เป็นพื้น
เท้าไม่ใช่แค่พื้นยืนของร่างกายนะ
แต่มันเป็นพื้นยืนของความรู้สึกทางจิตด้วย
ฝ่ามือก็เหมือนกัน ใบหน้าก็เหมือนกัน
จุดเชื่อมโยงหมดเลยนะ ของลักษณะความเป็นสภาวะจิตในปัจจุบันขณะนั้นๆ นะครับ
ถ้าสำรวจได้แล้ว ผ่อนคลายมันออก ใจคุณจะสบายขึ้นมาเองนะ
อันนี้ไม่ใช่ทำตามรูปแบบ

ถาม : สุดท้ายแล้วค่ะ รู้สึกตื่นเต้น ตอนนี้หายตื่นเต้นแล้วค่ะ

เข้าถึงความเป็นธรรมดานั่นแหละ คือที่สุดของการเจริญสติ

นิทานโทสะ ตอน ใครชนะ?

โดย ชลนิล

รูปภาพประกอบโดย เซมเบ้

มีคำขวัญของธนาคาร (ที่ไหนไม่ทราบ) บอกเอาไว้ว่า...
"ลูกค้าคือหัวใจของการให้บริการ"
ถ้าป้าตุ้ยได้ยินอย่างนี้ คงขอเถียงสุดฤทธิ์...
"ไม่จริง...ฉันไม่เชื่อ"

เหตุเกิดเมื่อป้าต้องไปทำธุระที่ธนาคารแห่งหนึ่ง ขณะนั้นมีลูกค้ามาใช้บริการมาก แถวยาวเหยียด ความที่ป้าไม่สนใจสังเกตอะไรมากมาย เห็นแถวไหนสั้นกว่าก็ไปยืนรออยู่ตรงนั้น

พอแถวร่นเข้า ร่นเข้าจนเกือบถึงคิวแล้ว ป้าค่อยมองเห็นป้ายที่เขาติดไว้ตามช่องบริการ ซึ่งเขียนเอาไว้ว่า ...ช่องนี้ทำรายการเดียว และช่องนี้ทำหลายรายการ

ที่ป้ายเหนือช่องของป้า เขียนตัวหนังสือชัดเจน...ช่องนี้ทำรายการเดียว
ป้าตกใจ...ทำอย่างไรดีล่ะ ป้าต้องทำสองรายการซะด้วย...เขาจะยอมมั้ยเนี่ย?

แอบเหลือบมองไปด้านหลัง มีคนต่อแถวยาวเหยียด หันไปมองช่องที่ทำหลายรายการ ก็มีแถวยาวยิ่งกว่าอีก...ป้ากลุ้มใจ ทำยังไงดี จะให้ย้ายแถวตอนนี้ก็ต้องไปเริ่มต้นใหม่ เสียเวลาเป็นสองเท่า

...ไม่เอาโว้ย ขี้เกียจรอ...
ป้าบอกกับตัวเองอย่างหนักแน่น พลางเลียบเคียง ชะเง้อมองคนข้างหน้า ดูว่าเขาทำรายการเดียวจริงหรือเปล่า...ปรากฏว่าเขาก็ทำหลายรายการเหมือนกัน
โล่งอก...ป้ายิ้มออก...ไม่ต้องไปต่อแถวใหม่แล้วล่ะ...

พอถึงคิว ป้าก็ยื่นใบรายการให้พนักงานอย่างมั่นใจ
"ไม่ได้นะคะ ช่องนี้ทำรายการเดียว ของคุณสองรายการเชิญไปที่อีกช่องค่ะ"

ได้ยินอย่างนั้นป้าก็โทสะขึ้นมาทันที
"อ้าว...ได้ยังไง ก็ตะกี้ฉันเห็นคนข้างหน้าเขาทำหลายรายการเหมือนกันนี่" ป้าเถียง
"ก็ได้แค่คนตะกี้ เราต้องทำตามระเบียบค่ะ ไม่งั้นบริการมันจะช้าไปกว่านี้"
"เฮ้ย...ไม่ยอม ของฉันสองรายการเอง ทำให้ก่อนไม่ได้เหรอ อุตส่าห์ต่อแถวรอตั้งนาน" ป้าดื้อแพ่ง ไม่ยอมเด็ดขาด

จากนั้นก็เป็นการถกเถียง ทะเลาะกันใหญ่โต ป้าตุ้ยของเราก็ไม่ธรรมดา โมโหขึ้นมาเธอก็ไม่กลัวใคร ยังไงฉันต้องเอาชนะให้ได้ ส่วนพนักงานก็อ้างเหตุผลต่าง ๆ นานา ซึ่งป้าคงไม่สนใจฟังแล้ว เพราะเธอยืนกราน ปักหลักไม่ถอย ถ้าไม่ยอมทำให้ฉันเดี๋ยวนี้ ฉันไม่ไปไหนเด็ดขาด (ดูสิป้าแน่แค่ไหน...)

เรื่องราวดูท่าจะบานปลาย สุดท้ายผู้จัดการต้องรีบมาเคลียร์ ขอโทษป้า แล้วให้พนักงานคนนั้นหลบไปด้านหลัง ส่วนตัวเองก็มาจัดการธุระของป้าให้จนเรียบร้อย

พอเขามาขอโทษ และทำรายการให้ป้าเสร็จ...**ป้าตุ้ยจึงเพิ่งได้สติ** (ช้ามากนะเนี่ย)
...ตายแล้ว ตะกี้ฉันปล่อยให้โทสะครอบหัว กลายเป็นอีบ้า อาละวาดทะเลาะกับเขาเสียจนแหลกลาญ... ตัวเองเข้าช่องผิดแท้ ๆ ยังมีหน้ามาถือดี ดื้อดึงไม่ยอมไป แถมยังอัตตาใหญ่ขึ้นเสียง เถียงกับเขาอย่างไม่เกรงกลัวใคร

ได้สติ...ความรู้สึกผิดก็ตามมา ป้าจ๋อยลงด้วยความละอายใจ เห็นตัวเองมัวแต่มองคนอื่น เพ่งโทษพนักงานที่เลือกปฏิบัติ จนลืมดูความผิดพลาดของตัวเอง ลืมสังเกตความโกรธของตนว่ามันลุกลามไปไกลขนาดไหนแล้ว
ถ้าเป็นไฟ...คงวอดวายทั้งธนาคารเชียวล่ะ

งานนี้ คนที่เข้าคิวรอในธนาคารคงเห็นว่าป้าเป็นผู้ชนะ สามารถบังคับให้ธนาคารทำตามคำขวัญ "ลูกค้าคือหัวใจของการให้บริการ" ได้สำเร็จ

มีแต่ป้าเท่านั้นที่รู้ว่าตัวเองแพ้แล้ว...แพ้อย่างยับเยิน...แพ้ให้กับโทสะในใจ...

ถ้าวันนั้นใครอยู่ในเหตุการณ์ แล้วเห็นป้าเดินหน้าจ๋อย ๆ ออกมาจากธนาคาร ก็อย่านึกแปลกใจ คิดว่าแกปวดท้องกะทันหัน...

ที่จริงป้ากำลังอาย...ละอายใจในกิเลสตัวเองอย่างยิ่งเชียว

-----ooo-----

ม่านมนตรา ฉบับที่ ๘

Literature วรรณกรรมหัวใจ

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

๖

หนังสือค่อนข้างเก่า แม้ไม่ใช่ฉบับพิมพ์ครั้งแรก แต่เนื้อกระดาษบางส่วนเริ่มเหลือง ชายหนุ่มพลิกอ่านทีละหน้า เมื่อถึงตอนสำคัญ เขาจะจดหัวเรื่องไว้ในสมุด บางครั้งหยุดมองตัวหนังสือหากสายตาแลไกลสู่ความว่างเปล่าข้างหน้าราวกับจะมองหาภาพบางภาพที่คุ้นเคยชินตา

พออ่านจบ เขาปิดหนังสือ ภาพหน้าปกปรากฏเด่นชัด...

...หลวงปู่ใหญ่...พระภิกษุในฝันมีตัวตนจริงๆ

มรรคาเอนหลังพิงเก้าอี้ นัยน์ตามองเพดาน บนสมุดที่ชายหนุ่มใช้จดหัวเรื่องสำคัญ ข้อความแรกที่เขียนคือ... ***"...มีเทวดามาใส่บาตร..."***

เนื้อหาในประวัติท่านช่วงนี้กล่าวถึงตอนออกธุดงค์สมัยหนุ่มๆ มีครั้งหนึ่งท่านธุดงค์ผ่านป่าลึก ต้องอดอาหารหลายวัน ฉันเพียงน้ำ ร่างกายแทบทนไม่ไหว...

ท่านเล่าว่า เช้าวันหนึ่ง ท่านเห็นชายหนุ่มใบหน้าหมดจด มีราศี แต่งกายคล้ายชาวบ้านป่า มายืนรอใส่บาตรท่าน ชายแปลกหน้าคนนั้น ใส่เพียงข้าวเปล่าสามทัพพี แต่เป็นข้าวที่มีกลิ่นหอมไม่เหมือนข้าวทั่วไป เมื่อได้ฉันหมดก็รู้สึกอิ่มพอดี มีแรงกำลังพอจะเดินออกจากป่ามาพบหมู่บ้านได้

ท่านไม่ได้บอกว่า ชายที่มาใส่บาตรท่านเป็นใคร แต่พวกลูกศิษย์มั่นใจว่าต้องเป็นเทวดาที่เลื่อมใสปฏิปทาของท่าน เพราะบริเวณนั้นไม่มีบ้านคนอยู่เลย ใครจะมาใส่บาตรได้

มรรคาใช้ปลายนิ้วไล้สันหนังสือเบาๆ เหตุการณ์ในประวัติท่าน ช่างตรงกับความฝันของเขา... แสงสีเงินแวบเข้ามาในใจ ภาพเลือนๆ ปรากฏอยู่ตรงหน้า ความฝันที่ชัดเจนจนเกือบเป็นความจริง... ความทรงจำที่หลับใหล กำลังถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมา

แต่แล้ว...

ก๊อก...ก๊อก...ๆๆ เสียงเคาะประตูตามด้วยเสียงใสๆ "พี่มัคคะ"

แสงประหลาดหายไป ภาพตรงหน้าดับสนิท ทุกสิ่งคืนสู่สภาพเดิม มรรคากะพริบตา ในแวบนั้นเขาเกือบได้ 'เห็น' อะไรบางอย่าง แต่ภาพนั้นกลับถูกกระชากหาย

"แก้วเข้าไปได้มั้ยคะ" เด็กสาวเรียกอีกครั้ง

"พี่ไม่ได้ล็อกประตู" เขาตอบออกไป

สิ้นเสียง ประตูเปิดออก ใบหน้านวลแอร่มทาแป้งขาวโผล่ขึ้นมายิ้มกว้าง มรรคาวางหนังสือลงบนโต๊ะ ลุกขึ้นรับน้องสาว

ร่างโปร่งบางอยู่ในชุดกางเกงนอนตัวหลวม เส้นผมหยักสลวยปล่อยยาวเกือบถึงหลัง มือข้างหนึ่งถือนิตยสารผู้หญิงเล่มโต อีกข้างโอบเอวมรรคาไว้

"มีอะไรจะมาอวดพี่จ๊ะ" แค่มองเห็นนิตยสารเขาก็เดาได้

"พี่มัคลองทายสิคะ" เด็กสาวย่นจมูกถาม ชายหนุ่มโอบไหล่บอบบางหลวมๆ พาไปนั่งบนเตียง

"ไม่ทายหรอก เดี๋ยวเราก็เฉไฉพี่" เขายีหัวหล่อนอย่างรู้ทัน

"นี่ไง" คงเพราะอยากอวดเต็มที่ ปีกแก้วจึงรีบเปิดนิตยสารฉบับนั้นออกมา

ชายหนุ่มก้มลงมองนิดเดียว เห็นรูปตนเองพิมพ์อยู่ด้านในประกอบเรื่องสัมภาษณ์ที่ปีกแก้วเขียน

"ได้ลงจนได้นะเรา" เขาสายหน้า ยิ้มขัน

"แหมที่จริงแก้วบอกพี่มัคตั้งแต่ตอนที่อาจารย์เขาคัดเลือกงานของกลุ่มพวกแก้วแล้วนะคะ"

"จ๊ะ ก็ได้ลงเร็วดี จำได้ว่าแก้วเพิ่งบอกพี่ไม่นานมานี่เอง" เขาพูด

"แล้วชอบมั้ยคะ" เด็กสาวเบียดตัวซุกในอ้อมแขนเขา พร้อมกับเงยหน้าฉอเลาะ

มรรคาใช้ปลายนิ้วจิ้มจมูกรั้นเบาๆ

"ไม่ชอบเลย พี่บอกตั้งนานแล้วว่าไม่ชอบให้ใครมาสัมภาษณ์"

"แหม" เด็กสาวลากเสียงยาว เอียงศีรษะพิงไหล่กว้าง มือที่โอบเอวเขากระชับแน่นขึ้น "พี่มัคนี่ไม่ยอมให้กำลังใจกันบ้างเลย"

มรรคาโยกศีรษะหล่อนเบาๆ ได้กลิ่นหอมของแชมพูสระผมกับกลิ่นแป้งเด็กจางๆ

"ฮื่อ พี่ยอมให้สัมภาษณ์ก็ดีแล้วน่า บอกก่อนนะว่าครั้งนี้ครั้งเดียว"

"เจ้าค่ะ" เด็กสาวตอบรับแล้วเปลี่ยนเรื่องคุย "แก้วได้ยินคุณนายแฉล้มเขาคุยว่าจะไปช่วยงานแซยิดของคุณลุงหรือคะ"

"ใช่มั้ง แกบอกพี่ตั้งนานแล้ว"

"แล้วพี่มัคเตรียมของขวัญอะไรให้คุณลุงคะ"

"ยังเลย แก้วช่วยหาแทนให้พี่ทีสิ"

ปีกแก้วกำลังจะพูดต่อ แต่สายตาหล่อนปะทะกับสิ่งบางอย่างที่มุมห้องนอนของมรรคา

"พี่...มัค" เด็กสาวเงยหน้าขึ้นสบตาเขาแล้วมองไปยังมุมห้อง ชายหนุ่มมองตามแต่กลับไม่เห็นอะไร

"มีอะไรจ๊ะ" เขาแปลกใจมากกว่าสงสัย เด็กสาวกะพริบตาถี่ๆ มรรคาไม่เห็นหรือว่า 'เจ้าตัว' จงใจให้หล่อนเห็นคนเดียว

ร่างร่างหนึ่งซุกตัวเงียบๆ ตรงมุมห้อง ปีกแก้วเห็น 'หล่อน' ชัดเจน...หญิงสาวคนนั้น นั่งกอดเข่าหันหน้ามายังหล่อนและพี่ชาย เด็กสาวเห็นกระทั่งแววตาเศร้าที่มีร่องรอยเว้าวอนจากเธอ

น่าแปลกที่ปีกแก้วไม่กลัว 'หล่อน' หนำซ้ำยังขยับตัวห่างจากมรรคาด้วยความกระดากต่อสายตาบุคคลที่สาม

แม้จะไม่มีใครพูดถึง แต่ปีกแก้วก็รู้ดีว่า หล่อนไม่ใช่น้องสาวแท้ๆ ของมรรคา

"เป็นอะไรไปจ๊ะ" ชายหนุ่มถามอีกครั้ง เด็กสาวหันมาฝืนยิ้มให้เขา

"ไม่มีอะไร ช่างเถอะค่ะ" ปีกแก้วพยายามไม่สนใจ บางที 'หล่อน' คนนั้นอาจนั่งอยู่นานแล้ว เพิ่งนึกอยากปรากฏตัวให้เห็นก็ได้...รอเดี๋ยวเถอะ ถ้าคุยเรื่องที่ตั้งใจมาถามมรรคาเรียบร้อยเมื่อไหร่ หล่อนจะลองติดต่อกับผู้แปลกปลอมดู

"คืออย่างนี้ค่ะ" เด็กสาวพยายามดึงการสนทนาให้เข้าสู่เรื่องเดิม "แก้วเองก็ไม่รู้จะซื้ออะไรให้คุณลุงดี เร็วๆ นี้พี่มัคจะไปต่างจังหวัดมั้ยคะ แก้วว่าลองซื้อของแปลกๆ จากแถวนั้นมาก็ดีนะคะ"

"เอาอย่างนั้นหรือ" เขาถามย้ำทั้งที่ไม่ได้คิดเป็นเรื่องสำคัญนัก "คงได้มั้ง มะรืนนี้พี่ว่าจะไปดูงานปรับปรุงที่ที่เราจะทำโรงงานสักหน่อย ขากลับคงมีเวลาว่างดูให้"

"ที่ตรงนั้นอีกแล้วหรือคะ" ปีกแก้วนิ่วหน้า หล่อนรู้สึกไม่ดีต่อที่แห่งนั้นจริงๆ "เราตัดต้นไม้ได้แล้วหรือคะ"

"ยังหรอก" มรรคาตอบ สีหน้ามีร่องรอยหนักใจเล็กน้อย "พี่ให้เขาทำในส่วนที่ทำได้ไปก่อน บริเวณดงไม้นั้น คงต้องรออีกสักพัก" ชายหนุ่มไม่อยากบอกน้องสาวว่า ขนาดเขาสั่งให้คนไปนิมนต์พระมาทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แล้ว แต่ทุกสิ่งยังเหมือนเดิม

เมื่อพูดถึงที่ดินอาถรรพณ์ หญิงสาวที่มุมห้องสะดุ้งเฮือก จนปีกแก้วสังเกตเห็น เด็กสาวค่อยๆ เบือนหน้ามองโดยไม่ให้มรรคาสะดุดใจ และส่งกระแสคำถามอย่างที่เคยคุยกับ 'คุณอา'

"เราจะคุยกันได้มั้ยคะ" ร่างนั้นหันมามองปีกแก้ว แววตาหล่อนบอกถึงความแปลกใจ

"ดึกแล้วยังไม่ไปนอนอีกหรือเรา"

"คะ" ปีกแก้วชะงัก เสียสมาธิ

"ดึกแล้ว ทำไมยังไม่รีบไปนอน" มรรคาทวนคำถาม "อีกวันสองวันก็จะเริ่มสอบแล้วไม่ใช่หรือ"

เด็กสาวยิ้มแก้มใส นัยน์ตาเหลือบมองวิญญาณนิรนามชั่วแวบก่อนตอบชายหนุ่ม

"ค่ะ งั้นคืนนี้แก้วขอนอนกับพี่มัคนะคะ"

มรรคาเคาะหน้าผากเด็กสาว พร้อมกับหัวเราะเบาๆ อย่างอารมณ์ดี

"ไม่ได้จ้ะ ไม่ใช่เด็กๆ นี่เรา เมื่อก่อนยังมาอ้างกับพี่ได้ว่ากลัวผีไม่กล้านอนคนเดียว แต่โตเป็นสาวอย่างนี้เลิกกลัวผีได้แล้ว"

มรรคาไม่ทันสงสัยเหตุผลที่น้องสาวขอนอนด้วย ถ้ารู้เขาคงยิ่งแปลกใจ... ปีกแก้วไม่ได้กลัวผี แต่หล่อนต้องการติดต่อกับผีที่นั่งเฝ้าห้องเขาต่างหาก

ปีกแก้วกลับห้องอย่างขัดใจ วิญญาณนั้นมองส่งจนหล่อนออกนอกประตูโดยไม่มีทีท่าว่าจะขยับเขยื้อนตัว

"คุณอาคะ" เด็กสาวสงบใจ ส่งกระแสจิตเรียก

...เงียบ...

ปีกแก้วทิ้งตัวลงบนเตียง นอนหงายมองเพดาน ก่อนจะหลับตารวบรวมสมาธิ ส่งเสียงจากใจไปอีกครั้ง

"คุณอา...ถ้ายังไม่ยอมคุยกับแก้วอีก คราวหน้าไม่ต้องพูดกันแล้ว"

นี่เป็นไม้ตายที่เด็กสาวใช้ประจำ เมื่อไม่ได้รับการติดต่อ

เสียงหัวเราะเบาๆ กังวานมาในโสตประสาท...

"เอ้า...อยากรู้อะไรก็ถามมา"

"แหม ทำไมเพิ่งติดต่อคะ" เด็กสาวกระฟัดกระเฟียด

"นี่เป็นคำถามหรือเปล่า"

ปีกแก้วคิดจะต่อว่าต่อขานอีกสักพัก แต่คิดได้ว่ามีเรื่องสำคัญต้องการคำตอบเร่งด่วน

"คุณอาคะ วิญญาณผู้หญิงในห้องพี่มัคเป็นใคร แล้วเธอจะทำอันตรายพี่มัคหรือเปล่า"

"ผู้หญิงคนนั้นไม่มีวันทำอันตรายมรรคาได้หรอก" คุณอาเลือกตอบคำถามหลัง

"แล้วเธอไปนั่งเฝ้าพี่มัคอย่างนั้นทำไม แถมยังปรากฏตัวให้ป้าแล่มเห็นจนแกจะช็อกตาย"

"เขาก็มีเหตุผลของเขาสิ" คำตอบเลี่ยงๆ

"แล้วผู้หญิงคนนี้ใช่เงาดำๆ ที่แก้วอนุญาตให้เข้าบ้านหรือเปล่าคะ"

"ใช่"

"แสดงว่ายังมีอีกตัว แล้วเขาไปไหนล่ะคะ"

"ไม่เห็นก็แสดงว่าไม่อยู่" คำพูดเหมือนหยอกล้อ ไม่จริงจัง

"คุณอา..." ปีกแก้วจงใจส่งกระแสเสียงให้ลากยาว "แก้วซีเรียสนะ อย่าพูดอะไรเป็นเล่นสิ"

"หมดคำถามแล้วใช่มั้ย" คุณอาตัดบนเอาดื้อๆ

ปีกแก้วนึกไตร่ตรองเรื่องบางอย่าง ปัญหามีอีกมากมาย หากเจ้าตัวรู้เสียแล้วว่าผู้ตอบจงใจเลี่ยง

"แก้วยอมให้คุณอาสุณีพาหมอผีเข้ามาในบ้านดีไหมคะ"

"รับปากกับแม่แฉล้มเขาแล้วไม่ใช่หรือ" คำถามแทนการตอบ

"ไม่มีปัญหาอะไรนะคะ" หล่อนถามย้ำเพื่อความมั่นใจ

เสียงซึ่งไร้ที่มาเงียบไป จนปีกแก้วคิดว่าคงหยุดการติดต่อเสียแล้ว

"คุณอา" เด็กสาวลองเรียกอีกครั้ง

"อะไรอีกล่ะ"

"แก้วสงสัยเรื่องกลีบดอกไม้ ที่คุณอาให้แก้วแอบใส่ในกระเป๋าพี่มัคน่ะมันหายไปไหนคะ"

วันที่ปีกแก้วไปสัมภาษณ์มรรคา หล่อนได้รับกลีบดอกไม้สีแดงจากคุณอา พร้อมคำสั่งให้นำไปใส่ในกระเป๋าเสื้อของเขา โดยหล่อนไม่รู้ที่มาของกลีบดอกไม้และเหตุผลเช่นเคย

"ดอกไม้นั่น เขาก็กลับไปยังที่เขาอยู่น่ะสิ"

"แล้วกลีบดอกไม้นั่นใช่ไหมคะที่ช่วยพี่มัคเอาไว้ ตอนเจออิทธิฤทธิ์เจ้าพ่อ"

...ไม่มีคำตอบ...คราวนี้ปีกแก้วมั่นใจ...คุณอาไปแล้ว

เด็กสาวลุกขึ้น เอามือชันเข่า มองความมืดสีหมึกนอกห้อง หล่อนไม่เข้าใจว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นในบ้านที่สงบสุขมานานปี...ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น หล่อนต้องขออยู่เคียงข้างมรรคาตลอดไป

เมื่อปีกแก้วออกจากห้อง มรรคาจึงหันไปสนใจหนังสือบนโต๊ะอีกครั้ง ตะกี้เขาเกือบได้เห็นอะไรบางอย่าง...มันอาจเป็นภาพต่อเนื่องจากความฝันของเขาก็ได้ เขาอยากรู้ว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร

จู่ๆ ขนบนแขนลุกเกรียวโดยไม่มีสาเหตุ เขารู้สึกว่าไม่ได้อยู่คนเดียวในห้องอีกแล้ว ตรงมุมห้องเหมือนมีดวงตาคู่หนึ่งกำลังมองมาอย่างไม่วางตา เขาเหลียวมองเพื่อพบความว่างเปล่า...ทุกสิ่งปกติ

มรรคาคิดถึงเรื่องผีของป้าแฉล้ม...ใช่ว่าเขาจะปฏิเสธเรื่องนี้โดยสิ้นเชิง ชายหนุ่มยอมรับว่ามีบางสิ่งติดตามเขามา แต่เขาไม่รู้ว่ามันคือใครและมีจุดประสงค์อย่างไร...

ที่สำคัญ...มันเกี่ยวกับความฝันของเขาหรือไม่...

ชายหนุ่มระบายลมหายใจแผ่วๆ ก่อนจะดับไฟเข้านอน...เป็นครั้งแรกในรอบหลายปี ที่เขาสวดมนต์อย่างจริงจัง

"ยายแก้ว! จะรีบไปไหนยะ เดินอ้าวๆ เชียว" เสียงแหวๆ ของเพื่อนสนิทดังตามหลังขณะปีกแก้วลงจากตึกเรียน

"กลับบ้านสิยะ" เด็กสาวหันมาตอบ

"อะไรกัน ไหนเมื่อเช้าตกลงกันว่า บ่ายนี้ไม่มีเรียน จะไปกินข้าวเที่ยงกับไอศกรีมกันไง"

ปีกแก้วทำหน้ากระอักกระอ่วน เห็นเพื่อนๆ ลงมาสมทบอีกสองสามคน

"แหม มะรืนเราก็จะสอบกันแล้ว ไม่รีบไปอ่านหนังสือกันบ้างเหรอ"

"หล่อนไม่ต้องมาทำเป็นเด็กขยันเรียนตอนนี้หรอกย่ะ ฉันรู้ดี" พอโดนจับได้ปีกแก้วจึงยิ้มแห้งๆ

"เอาน่าวันนี้ฉันเผอิญมีธุระ ต้องรีบกลับบ้าน" ปีกแก้วพยายามพูด

"ไม่ได้" เพื่อนที่เพิ่งมาถึงท้วงขึ้น "เราตกลงกันว่าจะกินข้าวเที่ยงฉลองปิดคอร์สกัน แล้วจะได้นัดกันเรื่องไปเที่ยวหลังสอบเสร็จไง"

"ใช่ๆ แก้ว ตัวจะรีบกลับไม่ได้นะ" เพื่อนอีกคนคะยั้นคะยอ

สาวน้อยมองหน้าเพื่อนซ้ายทีขวาที แล้วพยายามยิ้มหวานที่สุด

"เพื่อนๆ จ๋า รู้ไหมว่าเพื่อนคนนี้มีธุระสำคัญมาก ต้องรีบกลับบ้านด่วนไม่ไปไม่ได้เด็ดขาด ไอ้เรื่องเที่ยวน่ะฉันยังไงก็ได้ ค่อยบอกกันวันสอบก็ยังทัน ฉันลุยได้ทุกที่อยู่แล้ว"

"อะไรวะ เมื่อเช้ายังตกลงกันอยู่ดีๆ เลย" หนึ่งในกลุ่มเพื่อนๆ บ่น แต่ปีกแก้วไม่รอฟัง เด็กสาวจ้ำอ้าวอย่างรวดเร็ว จิตใจยิ่งรุ่มร้อน นึกบ่นไม่ขาดสาย

"คุณอานะคุณอา พี่มัคจะยกเลิกการเดินทางก็ไม่บอกตั้งแต่เมื่อวาน ตอนนี้พวกหมอผีมาถึงบ้านหรือยังก็ไม่รู้"

วันนี้มรรคาบอกปีกแก้วว่าจะไปต่างจังหวัด ป้าแฉล้มจึงนัดคุณสุณีให้พาหมอผีมาที่บ้าน งานนี้ปีกแก้วไม่อยากร่วมด้วย ประกอบกับเป็นวันสุดท้ายของการเรียน หล่อนจึงปล่อยให้ป้าแฉล้มกับคุณสุณีจัดการกันสองคน คิดว่าทุกอย่างน่าจะเรียบร้อย แต่แผนการกลับล้มระเนระนาด เมื่อจู่ๆ 'คุณอา' ส่งเสียงบอกสั้นๆ

"วันนี้มรรคางดเดินทาง"

ปีกแก้วตะลีตะลานรีบกลับบ้าน ทั้งๆ ที่รับนัดเพื่อนเอาไว้ พิธีกรรมน่าจะเริ่มตั้งแต่ก่อนเที่ยง หล่อนคงโทรศัพท์ไปห้ามไม่ทัน ทางที่ดีที่สุด คือรีบไปขัดตาทัพ หากมรรคากลับถึงบ้านก่อนพิธีเลิก

ขณะจ้ำไป หล่อนยังได้ยินเสียงหัวเราะขบขันแว่วมาเบาๆ

หลังเสร็จจากประชุมช่วงเช้า มรรคานัดคนขับรถกับลูกน้องอีกสองสามคนให้เตรียมตัวเดินทาง แต่แล้วกลับมีเหตุทำให้เขาไม่สามารถไปได้

“สวัสดีครับคุณลุง” มรรคายกมือไหว้ชายสูงวัย ท่าทางภูมิฐาน ที่ยืนรออยู่หน้าห้องประชุม

คุณธมคลี่ยิ้ม เดินเข้ามาตบบ่าหลานชายแรงๆ

“เป็นยังไงบ้างฮึ ไม่ยอมไปเยี่ยมเยียนลุงบ้างเลยนะเรา” เสียงกึ่งต่อว่ากึ่งสัพยอก

“ขอโทษครับคุณลุง พอดีมันยุ่งๆ หลายเรื่อง” ท่าทางเขาจริงจังจนอีกฝ่ายนึกขัน

“ใช่เรื่องที่ดิน ที่จะไปตั้งโรงงานนั่นหรือเปล่า” คำถามตรงจุด

“ครับ” คำตอบสั้น ได้ใจความ

“จริงสิ ปัญหาเรื่องคน เรื่องของ เรายังพอแก้ไขได้ แต่มีปัญหากับสิ่งที่มองไม่เห็นนี่มันคงยาก”

“ประสิทธิ์คงรายงานคุณลุงแล้ว” สีหน้าชายหนุ่มราบเรียบ

“ทุกเรื่อง” คำตอบคืน สั้น ตรง เฉกเช่นหลานชาย

“คุณลุงเชื่อไหมครับ” เขาถาม

คุณธมยิ้ม มือโอบบ่าหลานชาย เดินไป คุยไป

“แล้วหลานเชื่อในสิ่งที่หลานเจอมั้ยล่ะ”

“ครับ ผมยอมรับว่าได้เห็นจริงกับตา แต่มันอาจไม่มีจริงก็ได้”

สองลุงหลานหยุดเดิน

“เอาอย่างนี้ เราไปกินข้าวกลางวันกัน เลื่อนการเดินทางวันนี้ไปก่อน ลุงอยากให้หลานได้รู้จักคนคนหนึ่ง”

มรรคาพยายามมองหาสิ่งที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังนัยน์ตาของผู้อาวุโส หากที่เขาได้รับคือแววอาทรอย่างจริงใจ

“ครับ” เขารับปาก

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

สุวรรณหังสชาดก

Comic น้องการ์ตูน

ผู้วาด : นาย ปิติพล ปัญจคุปต์ (น้อง T-off ม.4)
ผู้ลงสี : น.ส.สุชญา เติมตระกูล (ม.3)

สุวรรณหังสชาดก

พี่
นันทา!
นันทา
(พี่สาวคนโต)

มีอะไรรึ
สุนันทา?
สุนันทา
(น้องสาวคนเล็ก)
วันนี้ 3 คนนั่นจะ
กลับมาแล้วนะ
ไม่ไปรออยู่ที่
บ้านหรอ?
เอ๋?
วันนี้หรอ?
หะๆ...ลืม
จริงๆด้วยสิน่ะ
ก็พอดี
วันไม่เคยมี
เรื่องต้องจำ
นิสัยแบบ
ของฉัน
ด่าฉัน
ยังไงก็กลับ
บ้านก่อนดี
กว่า

ว่าแต่...
ทำไมบ้านมันมืดขนาดนี้เนี่ย?
สุนันหาลองไปเปิดหน้าต่างด้านนั้นดูทีซิ
ปึง!
ปึง?....
ล่ะ...เล่นอะไรน่ะ...
อย่าแกล้งกันแบบนี้สิ...= =

นี่~ตอบกลับมาบ้าง...
กรี๊ด!!!
อย่าเข้ามานะ!!!!!
ตุบ!!!!!!
ผัวะ!!
ตับ!!!!
โอ้ย!
หยุดก่อนๆ!
เอ๊ะ?...
เสียงนี้...

สามีของนันหวดี
สามีของนันหา
พึ่งกลับมาก็ใส่เอาๆกันอย่างนี้เลยหรอนันหา?
อ่า...ตกใจมากเลยหรอ?
ก็มากน่ะสิยะ!
โป๊ก!!

พี่นันหาใจเย็นๆ
ก่อน...
อะ....อืม
หลังจากที่
ทั้ง 3 กลับมาอยู่
ได้สักพักแล้ว
BYE~
มีบทแค่เนี้ย?
พวกเขาก็ออก
เดินทางต่อ

ณ ที่แห่งหนึ่ง...
หงส์ทอง
เขาระลึกชาติ
ได้ว่าตนคือพ่อ
ของพวกนันทา
ตอนนี้พวกนั้น
คงกำลังลำบาก
กันอยู่สินะ...
ไปช่วยหน่อยคงจะดี..
ว่าแต่บ้านเรา
มันอยู่ที่ไหนหว่า?
ลืม= =

และแล้ว...
เฮ้อ...
เสร็จซะที!
หืม?
น่ะ...นี่มัน!

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๓

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๓ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้
ในหัวข้อคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอนุสติ ๑๐ กันนะคะ
ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี่ค่ะ --> คลิกที่นี่

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒
ผู้โชคดีจะได้รับ **หนังสือดังตฤณวิสัชนา** จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

พุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ สีลานุสติ จาคานุสติ
เทวตานุสติ มรณสติ กายคตาสติ อานาปานสติ อุปสมานุสติ

๑. ระลึกถึงพระพุทธเจ้า คือน้อมจิตระลึกถึง และพิจารณาคุณของพระองค์
๒. ระลึกถึงธรรมเป็นที่สงบคือนิพพาน และพิจารณาคุณของนิพพาน อันเป็นที่หายร้อนดับกิเลสและไร้ทุกข์
๓. ระลึกถึงความตายอันจะต้องมีมาถึงตนเป็นธรรมดา พิจารณาให้เกิดความไม่ประมาท
๔. ระลึกถึงพระธรรม(คำสั่งสอนของพระพุทธองค์) คือน้อมจิตระลึกถึง และพิจารณาคุณของพระธรรม
๕. ระลึกถึงศีล และพิจารณาศีลของตนที่ได้ประพฤติบริสุทธิ์ ไม่ด่างพร้อย
๖. สติอันไปในกาย หรือระลึกถึงเกี่ยวกับร่างกาย คือ กำหนดพิจารณากายนี้ ให้เห็นว่าประกอบด้วยด้วยส่วนต่างๆคือ อาการ ๓๒ อันไม่สะอาด ไม่งาม น่าเกลียด เป็นทางรู้เท่าทันสภาวะของกายนี้ มิให้หลงไหลมัวเมา
๗. ระลึกถึงพระสงฆ์ คือน้อมจิตระลึกถึง และพิจารณาคุณของพระสงฆ์
๘. ระลึกถึงเทวดา หมายถึงเทวดาที่ตนเคยได้รู้ได้ยินมา และพิจารณาเห็นคุณธรรมซึ่งทำคนให้เป็นเทวดา ตามที่มีอยู่ในตน
๙. สติกำหนดลมหายใจเข้าออก
๑๐. ระลึกถึงจาคะ ทานที่ตนได้บริจาคแล้ว และพิจารณาเห็นคุณธรรม คือความเผื่อแผ่เสียสละที่มีในตน

เฉลยของฉบับที่แล้ว

๑. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้ถึงพระรัตนตรัยก่อน.....นางสุชาดา
๒. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้เลื่อมใสมั่นคง.....นางกาติยานี
๓. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้เป็นทายิกา.....นางวิสาขา
๔. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้แสดงธรรม.....นางขุชชุตตรา
๕. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้อยู่ด้วยเมตตา.....นางสามาวดี
๖. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้ยินดีในฌาน.....นางอุตตรานันทมารดา
๗. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้ถวายของมีรสอันประณีต.....นางสุปปวาสา
๘. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้อุปัฏฐากภิกษุไข้.....นางสุปปิยา
๙. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้ได้ความเลื่อมใสตามเขา.....นางกาฬีกุรรฆริกา
๑๐. อุบาสิกาผู้เป็นเอตทัคคะในฝ่ายผู้มีความคุ้นเคยในพระศาสดา.....นางนกุลมารดาคหปตานี

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือ พระกรรมฐานกลางกรุง จำนวน ๕ รางวัล

๑. คุณวิภาดา จ. เชียงใหม่
๒. คุณเล็ก จ. สมุทรปราการ
๓. คุณรวิวัตน์ กรุงเทพฯ
๔. คุณอลิสา กรุงเทพฯ
๕. คุณวันดี จ.ปทุมธานี

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*